

### [Christmas Møller.]

ham om, fordi han selv i Januar Maaned i Aar sagde, at Indførselen saamænd ikke blev saa stor.

Men om hele dette Spørgsmaal om vor økonomiske og vor erhvervsøkonomiske Situation, som jeg udførligt udtalte mig om i min første Tale, skal jeg i Dag kun sige følgende: Det er ikke muligt endnu bestemt at sige, hvordan Forholdene bliver for 1947. Forhandlinger med England er i fuld Gang, og ingen ved, hvorledes Priserne vil forme sig. Regeringen ved, at den har al Støtte, ogsaa vor, i dens Krav om, at vi faar antagelige og rimelige Priser for vore Varer. Jeg er jo fortrolig med Diskussionen om Prisklemmer, og jeg ved, hvorledes man diskuterede dette meget stærkt sidste Aar. *Nu* er Prisklemmen over os, og *nu* maa man haabe, at de Herrer fra Regeringen kan klare Situationen.

Jeg forstaar ogsaa, at der ikke kan gives nogen Besked om, hvorvidt vi faar et Dollarlaan, og ingen kan derfor i Virkeligheden i Dag sige, om det bliver et strammere eller mindre stramt Budget, vi maa have for vor planøkonomiske Virksomhed i 1947. Men jeg vil gerne i Almindelighed sige til Regeringen, at jeg tror, det vilde være formaalstjenligt, om Regeringen paa visse Maader oplyste Landet noget mere om, hvorledes f. Eks. de økonomiske Forhold reelt er, idet der mange Steder i Landet siges: Smørprisen for England er 4 Kr. 18 Øre, for Rusland 4 Kr. 71 Øre, for Polen 6 Kr., for Finland 8 Kr. 63 Øre, og dette afstedkommer ofte fejlagtige Betragtninger, tror jeg, hos dem, der kun kender Forholdene lidt. For det, der er Problemet, er ikke blot Prisen, men det er: Hvad skal vi give for Varerne fra det paagældende Land, hvorledes er vor økonomiske Situation over for dette Land, og hvor mange Varer kan vi komme af med til det paagældende Land?

Men jeg skal gentage, hvad jeg sagde herom i min første Tale, at vi er parate til at forhandle med Regeringen, til at støtte og hjælpe Regeringen det vi kan, i den økonomiske Politik med at overvinde de Vanskeligheder, der kan overvindes, og gaa med til de Afsavn, som er nødvendige. Vi har klart udtalt den Opfattelse, at vi synes, man er kommet for sent, og at det kunde være gjort lettere, om man havde grebet ind i Tide. Men det er jo nu Fremtiden, og den nærmeste Fremtid, det gælder.

Den højtærede Statsminister sagde i sit første Indlæg den 30. Oktober, Sp. 340 — jeg anmoder om Formandens Tilladelse til her

og senere at komme med nogle korte Citater —:

„Det forekommer mig, at der i Danmark i Dag er, og for Resten i mange Aar har været — vi kan vist godt sige i hele det Aarhundrede, hvori vi befinder os — to Aandsretninger, hvad nationale Spørgsmaal angaar. Den ene gaar ud paa, at vort Lands Fremtid betrygges ved, at vi imødekommer de flest mulige af de Krav og Ønsker, som stilles til os fra andre Lande. Den anden gaar ud paa at værne om og kæmpe for at bevare og vinde de Værdier og Rettigheder, vi baade juridisk og moralsk kan siges at være i Besiddelse af eller tilkomme.“

Og Statsministeren tilføjede, at han ikke vilde bestride, at han hørte til den sidste Aandsretning.

Det vil ikke være mærkeligt, at en Mand, der har betragtet Spørgsmaalet om Løsningen af Landets Forsvar og dets effektive Modsættende sig Fjendens Indtrængen, som jeg har gjort det, forstaar Statsministerens Inddeling, men jeg synes ikke, den er tilstrækkelig, og jeg vilde navnlig ikke have stillet Sagen op saaledes i den Forbindelse, hvori det skete, nemlig med Hensyn til den arnamagnæanske Samling, de islandske Haandskrifter, ja, jeg vilde overhovedet ikke over for den Række af nationale Problemer, som foreligger for os, og europæiske Problemer have stillet Sagen op paa den Maade. Jeg er naturligvis fuldkommen enig med den højtærede Statsminister i, at det, det gælder om, er, at et Folk og et Land hævder sig selv, bevarer sin Selvhævdelse, men jeg tror, at man maa tilføje, at det, det gælder om, er at øve Ret og Billighed, og det er i vigtige Situationer at se paa et Spørgsmaal ogsaa ud fra den anden Parts Synspunkt. De nationale Spørgsmaal, derunder ogsaa det sydslesvigske, som jeg senere kommer til, tror jeg man maa se paa ud fra dette samlende Synspunkt; det gør i hvert Fald jeg.

Hvad Grønland angaar, gør dette Synspunkt sig ikke gældende, idet der heldigvis er en saadan Enighed om Samhørighed og Udvikling af Grønland, at det slet ikke kommer til Diskussion. Jeg takker ogsaa Statsministeren for hans Udtalelser om Grønland. Jeg vil gerne i Anledning af den Pressekampagne, der har været, sige, at vi naturligvis ogsaa mener, at Grønlands Styrelses Direktør, Hr. Oldendow, skal have Ret til at forsvare sig, eller rettere — saa ung han er i Ansvar, og saa ringe Tid han i Virkeligheden har haft, naar man tager i Betragt-